

ЧАСУ НЕМАЄ

ЧАСУ НЕМАЄ

РУСТЕМ ХАЛІЛ

З російської переклав *Сергій Осока*

Львів | Видавництво Старого Лева | 2023

УДК 821.161.2-31
X 76

Рустем Халіл

X 76 Часу немає [Текст] : роман / Рустем Халіл ; переклад з рос. Сергія Осоки. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 648 с.

ISBN 978-966-448-076-2

Київський юрист Едем вважає себе невдахою: він смертельно хворий, не досяг успіхів у кар'єрі, а головне кохання свого життя втратив п'ятнадцять років тому. У мить найбільшого розпачу перед ним виникає джін і пропонує договір: безсмертну Едемову душу в обмін на можливість пожити чужими життями. Від залитої світлом телестудії — до темних коридорів влади, від пишних прийомів мільярдерів — до обшарпаних стін дитячого притулку, від відкритого вітрам даху хмарочоса — до зали Небесного суду, куди ніколи не добирався вітер... Багатство, влада, слава і любов закрутяться у вирі однієї угоди, яка змінить долі всіх, до неї причетних.

«Часу немає» — це роман-пробіжка, який не дає перевести подих. Це одіссея вулицями Києва та споконвічне повернення до самого себе. Це лабіринт із зарядженими рушницями, кожна з яких обов'язково вистрілить. Це історія про те, що навіть найбільший невдаха одного разу може змінити світ. І, звісно, це книга про час. А точніше — про його відсутність.

УДК 821.161.2-31

*Моїй мамі,
яка повірила в мене першою*

© Рустем Халіл, текст, 2023
© Сергій Осока, переклад, 2023
© Вікторія Кучма, обкладинка, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-076-2

Усі права застережено

Вівторок. Угода

День, що змінив все, почався як звичайнісінький вівторок.

Маріїнський парк обійняв Едема південним вітром, провів по щоці останньою дощовою краплею й розповів про минулу ніч важким шурхотом багряного листя, що не пережило бурі.

Едем витер щоку рукавом, застромив усередину кросівок кінці шнурків, що діставали землі, і махнув Капітанові, запрошуючи його приєднатися до пробіжки. Це був їхній частий жарт — на пам'яті Едема Капітан жодного разу не відходив од своєї машини настільки далеко, щоб утратити її з поля зору.

Цього разу Капітан був налаштований розіграти сценку. Він вийшов із машини в шльопанцях на босу ногу, у просторих штанах, що висіли мішком, певно, тому що продавалися з великою знижкою, і саме це, а не розмір, було вирішальним для Капітана чинником. Він широко розвів руки, наче починав розминку. Потім опустився на носки, став у позу бігуна — і побіг після нечутного пострілу стартового пістолета. Оббіг свій оранжевий «форд» ззаду й фінішував біля передніх дверцят. Відчинив багажник, вийняв нерозпечатану пачку цигарок і закурив.

Наступні пів години він чекатиме біля машини постійного клієнта, не відлучившись навіть на оглядовий майданчик, звідки відкривається краєвид на лівий берег Києва. Едемові, який щоранку обирав для пробіжки різні частини міста, жодного разу по поверненню не вдалося застати Капітана за якимось іншим заняттям, окрім куріння або телефонної розмови з дружиною. Він не дивився ролики в телефоні, не сьорбав каву, поставивши стаканчик на дах машини, і не дрімав за кермом. Часто, звисивши руку з вікна, Капітан просто спостерігав із однаковою байдужістю чи то за жвавим центром, чи то за сонною околицею Києва.

Едем не міг пояснити собі, чому сьогодні вибрав для пробіжки Маріїнський парк. Він прокинувся з мідним присмаком у роті і з пів хвилини не розплющував очей, марно сподіваючись зберегти в пам'яті рожеве марево сну. Умившись, викинув у відро для сміття пляшку і прибрав сліди вчорашньої пиятики. Він знав: єдиний засіб не скотитися в алкоголізм — дотримуватись ритуалів. Одним із них була незмінна чистота у квартирі, другим — обов'язкова ранкова пробіжка або швидка ходьба, якщо отруєний організм не встигав відновитися за ніч.

Останні дні були сповнені тривоги й неприємностей. Вони мали змінитися білою смугою, й Едем заявив самому собі, ялозячи одноразовою бритвою по підборіддю, що це станеться саме сьогодні. Маріїнський парк був підготовкою до дива. Нагородою дню за ще не здійснений подвиг.

Якби ж Едемові сказали, що цей вівторок може виявитися для нього останнім, він би повірив і в це.

Старт давався через силу — усе-таки Едему вже було далеко не двадцять, щоб успішно поєднувати алкоголь увечері зі спортом уранці. Пробираючись поміж мілкими калюжами, він побіг углиб парку, аби заховатися від гамору

міста, що прокидалося. Він ніколи не розумів людей, які виходили на пробіжку в навушниках — так можна було не почути найголовнішого, але зараз Едем віддавав би перевагу музиці, а не стуку власного серця. Густий запах прілого листя вимагав, щоб бігун забув про звуки й барви світанкового неба, зосередився на одному органі чуттів і просто дихав на повні груди.

Едем підтюпцем добіг до обгородженого комплексу споруд, наче навмисне втиснутих архітектором у тіло парку. Едему не раз траплялося бувати тут, у Міністерстві охорони здоров'я, і він міг твердо сказати, що воно не відрізнялося від інших міністерств здоровою атмосферою. У вікнах установи не було жодних ознак життя, тільки в глибині двору шурхотів віником двірник. Він не єдиний, хто вже почав свою роботу. Парубійко в яскраво-оранжевій сорочці, наче зітканий із зібраного в парку листя, уже встиг привезти свою кав'ярню на колесах і тепер встановлював рекламний стопер. На листі фанери була зображена дівчина в виключній сукні й капслоком повідомлялося: «ІНТИМ ТУТ», трохи меншим шрифтом уточнювалося: «не пропонують, зате є чудова кава». Відволікшись на Едема, який пробігав повз, хлопчина кивнув йому як давньому знайомому. Едем усміхнувся у відповідь.

Біля оглядового майданчика кросівки обважніли — наче мокрого піску насипали — і Едем перейшов на швидку ходьбу, посміхаючись тепер Дніпру, одягненому в золотистий плащ Трухановому острову та кубикам багатоповерхівок на лівому березі. Було зрозуміло, чому хлопець привіз свою кав'ярню саме сюди. Треба мати певну силу волі, щоб не зупинитися тут на п'ять хвилин випити кави.

Довгі лави на алеї поряд із закритим для відвідувачів Маріїнським палацом занесло листям. Тут панував напівморок